Nussbaum Mind

ראובן וואַרט אויפן באס

פאַרן עלטער 6-9
א מעשה און 9 אַקטיוויטעטן

© 2026 Nussbaum Mind

ראובן ווארט אויפן באס

ראובן שטייט ביים באס־האלט אין דער קעלט און קלאפט מיט די פיס.

דער באס דארף קומען 7:40. יעצט איז שוין 7:55. זיין אטעם מאכט קליינע וואלקנס. א קאר פארט פארביי, דערנאך א טראק. קיין באס נישט.

"דאס שטערט אזוי," מורמלט ער. "איך וועל קומען שפעט אין חדר. די לערערין וועט מיך אנקוקן. און איך דארף גלייך אנהייב טאג פארצייגן מיין נאטור־ארבעט."

ער גייט אין א קליינעם קרייז. ער קוקט אראפ דעם וועג. ער גיט א שטופ מיטן פוס צו א שטיינדל. עס גליטשט איבערן טראטואר און פאלט אין א קאלוזשע.

א הייסער, שטעכעדיגער געפיל הייבט זיך אין זיין ברוסט. פארוואס פאסירט דאס אלעמאל צו אים? פארוואס קען דער באס נישט קומען אין צייט?

א שכנה, פרוי קאץ, שפאצירט מיט איר קליינעם הונט. זי בלייבט שטיין ווען זי זעט זיין פנים. "דו ווארטסט אויפן באס?"

"ער איז שפעט," זאגט ראובן. "ער איז קיינמאל נישט שפעט. פונקט היינט."

"דאס קען שטארק שטערן," זאגט זי פריינטליך. "קענסטו זיך פארבינדן מיט דיינע עלטערן?"

"מאמי האט געזאגט אז אויב דער באס קומט נישט, זאל איך זוכן אן ערוואקסענעם וואס איך קען."

"א קלוגע מאמע," זאגט פרוי קאץ. "קום, מיר וועלן זיצן אין מיין קיך וואו עס איזווארעם. מיין זון גייט באלד צו דער ארבעט. ער קען דיך אראפלאזן אין חדר, אבער ערשט וועלן מיר זאגן דיין מאמע."

אין איר קיך נעמט ראובן א פאמעלעכן אטעם. דער הונט שמעקט צו זיינע שיך. פרוי קאץ גיט אים א גלעזל ווארעמע קאקאא. דערנאך באגלייט זי אים אראפ דער גאס ביז זיין הויז, וואו מאמי קומט פונקט ארויס פון דער טיר.

"ראובן! דער באס האט זיך פארשפעטיגט. א דאנק, פרוי קאץ. טאטי וועט אים פירן."

ראובן שאקלט מיטן קאפ. "גוט."

צען מינוט שפעטער קומט טאטיס קאר אן. די קאקאא האט איבערגעלאזט א קליין וואנצעסל אויף ראובנס ליפ. טאטי שמייכלט ווען ער זעט עס. אין קאר שפירט ראובן ווי זיינע אקסלען לאזן זיך אראפ.

"ס'טוט מיר ווייי וועגן דעם באס," זאגט טאטי. "דאס איז געווען א לאנגע ווארטעניש."

"איך בין געווארן זייער אויפגערעגט. איך האב געוואלט שרייען."

"איך פארשטיי. וואס האסטו געטון אנשטאט?"

ראובן טראכט דערוועגן. "איך בין געגאנגען אין א קרייז. איך האב געשטופט א שטיינדל מיטן פוס. און דערנאך האב איך געבעטן הילף."

"דאס איז געווען דער בעסטער טייל."

זיי קומען אן אין חדר פופצן מינוט שפעט. ראובן גייט אריין אין קלאס, און די לערערין דינה קוקט ארויף. "ראובן, איך האב געהערט וועגן דעם באס. קום אריין. מיר האבן דיר אפגעהיט א פלאץ."

זיין נאַטור־אַרבעט איז יעצט צווייט אויף דער ליסטע. ער האָט צייט אַרויסצונעמען זיין פּלאַקאַט און אויסגלייכן די עקן. ווען זיין ריי קומט, שטעלט ער זיך אויף, נעמט אַ טיפֿן אָטעם און רעדט וועגן ווי פּלאַנצן טרינקען וואַסער דורך זייערע וואָרצלען. די קלאַס פֿרעגט דריי פֿראַגעס. די לערערין זאָגט: "זייער גוט געמאַכט."

ביים מיטאָגעסן זאָגט זיין חבר יעקב: "איך האָב געהערט אַז דו ביסט געקומען שפּעט. אַ שווערער אינדערפֿרי?"

"אַביסל שווער," זאָגט ראובן. "אָבער דערנאָך איז עס געוואָרן גוט."

יענעם נאָכמיטאָג שרייבט ער אַ דאַנק־בריוו צו פֿרוי קאַץ. ער מאָלט דערויף איר קליינעם הונט מיט אַ גרויסן שמייכל.

דאָס קומענדיקע מאָל ווען דער באַס איז שפּעט, גייט ראובן אין איין קליינעם קרייז, נעמט אַ טיפֿן אָטעם און גייט זוכן אַן ערוואַקסענעם. ער שטופּט נישט קיין איין שטיינדל.